

Een botzaag knarst door botten, een mes wordt geslepen op een wetsteen, terwijl water in diepe metalen wasbakken klatert. Dokters roepen de gewichten van organen, wondafmetingen en andere bevindingen, die de assistenten noteren. Uit de vintage boombox op een plank schalt rock-'n-roll; deze autopsiekamer is niet zo rustig als je misschien zou verwachten.

We hebben veel te doen deze dinsdagochtend. Het is prachtig weer in Noord-Virginia: de zon schijnt en het is ruim 21 graden. Hordes mensen zijn naar de parken, de wandelpaden en het water getrokken, maar het goede brengt ook het kwade met zich mee. Als het mooi weer is, is er meer geweld en zijn er meer ongelukken en zinloze sterfgevallen; daarom krijg ik andere lentekriebels dan de meeste mensen.

Ik ben een ingewikkelde en bijzonder verontrustende zaak aan het afronden en daarna kan ik voorlopig niets meer doen. We moeten wachten tot de verwondingen die zich verstopt hebben uit hun schuilplaats kruipen. Kneuzingen die vlak voor de dood zijn ontstaan zorgen eerst voor heel subtiele huidverkleuringen, schaduwen die gemakkelijk over het hoofd te zien zijn. Maar na enkele dagen in de koeling zijn de verwondingen duidelijk zichtbaar, zoals de bruine plekken van een gekneusde perzik.

Ik vermoed dat de vage plekken op de bovenarmen en hals van het slachtoffer zijn ontstaan doordat ze gewelddadig vastgegrepen en gewurgd is. Als dat klopt, zal dat gevolgen hebben voor haar ouders, Ryder en Piper Briley. Mijn bevindingen kunnen ertoe leiden dat ze aangeklaagd worden voor kindermishandeling en moord. Als ik afga op wat ik in hun huis en tijdens de

autopsie heb gezien, zijn de twee monsters.

Maar het is niet aan mij om te oordelen. Ik hoor me niet met straffen bezig te houden. Een forensisch patholoog moet de feiten presenteren zonder belangstelling te hebben voor de gevolgen daarvan. Dat is natuurlijk onmogelijk, tenzij je een robot bent of extreem koelbloedig. De dood van Luna Briley is weerzinwekkend en maakt me woest. Toen ik gisteren op de plaats delict was, kon ik me nog maar net beheersen. Haar hele korte leven was ongetwijfeld hels, want haar invloedrijke ouders zijn niet gewend de consequenties van hun daden te dragen.

Ik verzegel net een bewijsbakje met kogelfragmenten als de ouderwetse telefoon aan de wand naast mijn werkplek overgaat. Ik vraag me af wie er belt, want niet veel mensen kennen dit nummer.

‘Verwacht er iemand een telefoontje?’ Ik verhef mijn stem om boven het lawaai uit te komen.

Mijn collega’s zijn verdiept in hun eigen zaken en kijken nauwelijks op. De telefoon blijft overgaan.

‘Ik neem wel op,’ mompel ik tegen niemand in het bijzonder. Ik doe mijn mondkapje en bebloede handschoenen af en gooi ze in de vuilnisbak voor gevaarlijke stoffen. De vloer voelt plakkerig aan onder mijn Tyvek-schoenhoezen als ik naar de muur loop waaraan een bordje met ALLEEN SCHONE HANDEN! hangt. Ik neem de telefoon op; het lange snoer is hopeloos in de war geraakt.

‘Met dokter Scarpetta,’ antwoord ik.

Geen antwoord.

‘Hallo?’ Op de achtergrond hoor ik het geroezemoes van een talkshow. ‘Met wie spreek ik? Hallo?’ Ik voel dat er iemand aan de andere kant van de lijn is en hang op. Net als ik weer bij de autopsietafel ben, gaat de telefoon opnieuw over.

Deze keer ben ik minder beleefd. ‘Mortuarium,’ zeg ik.

‘Sorry dat ik je stoort, ik weet dat je het druk hebt.’ Het is mijn nichtje, Lucy Farinelli, Secret Service-agent en helikopterpiloot. Aan het geluid van ronkende motoren en dreunende rotorbladen te horen is ze aan het vliegen. Ze zou me nooit op deze telefoon bellen als het niet dringend was.

‘De telefoon ging net ook over, maar toen ik opnam hoorde ik niets. Was jij dat?’ vraag ik haar.

‘Nee, dat was ik niet. Ik heb slecht nieuws, tante Kay.’

Lucy noemt me alleen zo als niemand ons kan horen. Ze is dus alleen; in gedachten zie ik haar zitten in de rechterstoel van de cockpit, die me aan een spaceshuttle doet denken. ‘Er is sprake van een bizar sterfgeval en ik vermoed dat dat op de een of andere manier verband houdt met het kleine meisje dat waarschijnlijk nu op je autopsietafel ligt,’ zegt ze somber, maar met een woedende ondertoon.

‘Ik ben inderdaad net klaar met Luna Briley, als je haar bedoelt.’ Ik rol mijn stoel onder mijn werkplek vandaan en ga met mijn rug naar de kamer zitten.

‘Ik wil wedden dat het geen ongeluk was,’ zegt Lucy onheilspellend.

‘Met welk bizar sterfgeval houdt haar dood volgens jou verband?’ Ik trek een klembord naar me toe, waaraan met een plastic spiraalkoord een balpen is vastgemaakt.

‘Haar klootzak van een vader is een miljardair en de eigenaar van het ons welbekende en inmiddels gesloten Oz-themapark. Een paar uur geleden hebben we daar het lichaam van een vermist persoon gevonden,’ informeert Lucy me met tegenzin, en ik voel dat ze iets gaat zeggen wat ik niet wil horen. ‘Helaas is het een bekende van ons. Vooral jij kent hem goed,’ voegt ze er ongemakkelijk aan toe, en ik word overmand door angst.

Ik noteer snel de datum van vandaag, 16 april. Het is 11.40 uur als Lucy vertelt dat Nobelprijswinnaar Sal Giordano gisteravond in de buurt van de grens tussen Virginia en West-Virginia is ontvoerd. Tot mijn schrik en afschuw zegt ze dat hij op gewelddadige wijze is vermoord. Mijn innerlijke stem spreekt haar nu al tegen. *Het kan hem niet zijn.*

‘Ik vind het heel erg voor je, tante Kay. Ik weet hoe close jullie met elkaar waren...’

Dit kan niet waar zijn.

Sal is een veelgeprezen astrofysicus en adviseert het Witte Huis en andere topambtenaren in de vs en in het buitenland. We zitten samen in verschillende taskforces en overheidscommissies, en zien elkaar regelmatig. Bovendien hebben we ooit een relatie gehad.

Dit kan niet kloppen.

‘Heb je het lichaam van dichtbij gezien?’ Ik hoor mezelf de juiste vragen stellen.

‘Dichtbij genoeg om zonder iets te verstoren een goede blik te kunnen werpen. Hij is naakt en er zijn tot nu toe geen persoonlijke bezittingen aangetroffen. Volgens mij is hij nog niet lang dood...’

Het kan iemand anders zijn.

‘Weet je zeker dat hij het is? Laten we dat eerst vaststellen.’ Ik zie zijn vriendelijke gezicht voor me. Ik hoor zijn zangerige stem en aanstekelijke lach.

‘Gemiddelde lengte, slank, met lang golvend grijs haar. Op zijn linkerpols een tatoeage van het pi-symbool,’ vat Lucy samen, en ik voel me leeg worden vanbinnen. ‘Er hing een doordringende geur, die ik door mijn mondmasker heen kon ruiken. Een scherp zuur, zoals witte azijn.’

‘Heb je enig idee waar die vandaan kwam?’ hoor ik mezelf vragen, terwijl ik mijn innerlijke onrust probeer te bedwingen.

‘Nee, maar ik rook het rond het hele lichaam.’

‘Zijn er zichtbare verwondingen?’

‘Veel, vooral aan zijn gezicht en hoofd...’

Nee. Nee. Nee...

‘Zijn huid heeft een vreemde rode kleur,’ zegt ze. ‘Misschien komt dat door een soort straling. En er liggen een heleboel appelbloesemblaadjes in draaikolkachtige vormen om hem heen, als in een graancirkel...’

‘Een wat?’

‘Het lijkt wel alsof een uap hem uit de lucht heeft laten vallen...’

‘Sorry?’ Ik stop met noteren.

‘Een uap,’ herhaalt Lucy. ‘Een *unidentified aerial phenomenon*. Een ufo, of hoe je het ook wilt noemen.’

Ik druk de hoorn van de oude telefoon tegen mijn ene oor en bedek mijn andere met mijn vrije hand in een poging het lawaai om me heen buiten te sluiten. Er wordt luid gepraat, een schelle zoemer kondigt aan dat de deur van de laadruimte van het mortuarium opengaat, water klatert in elke wasbak en de deur van een koeling wordt met een klap dichtgeslagen.

Lucy legt uit dat er rond zes uur vanochtend een uap op de radar werd gedetecteerd, die laag en langzaam in de buurt van het

Oz-themapark vloog. Zodra de Secret Service wist dat Sal vermist werd, heeft mijn nichtje vanuit de lucht naar hem gezocht. Toen dat niets opleverde, besloot ze de vliegroute van het mysterieuze object te volgen, die haar rechtstreeks naar het lichaam leidde.

‘Het ding – wat het ook was – vloog over de plaats delict midden in het Haunted Forest,’ legt Lucy uit. ‘Het laagvliegende voertuig had een signatuur die met geen enkel algoritme overeenkomt. En omdat er voor zover wij weten geen getuigen waren, hebben we geen flauw idee hoe de uap eruitzag.’

‘Een uap? Als in een ruimteschip van een andere planeet?’ Ik kijk om me heen om er zeker van te zijn dat niemand me kan horen.

‘Tot nu toe weet ik alleen dat Sal Giordano uit een onbekend vliegend object is gegooid,’ verklaart Lucy. ‘De radar, elektro-optische, telemetrische en andere sensoren konden het niet oppikken. Spectrumanalyzers ook niet. Dat wil nog niet zeggen dat het uit de ruimte kwam. Maar we kunnen het ook niet uitsluiten.’

‘Ik zal de mogelijkheid in mijn achterhoofd houden.’ Mijn hersenen kraken over hoe ik dit het best kan aanpakken.

‘Ik moet je een paar vragen stellen,’ zegt Lucy dan, terwijl er achter me nog een botzaak jankt en knarst.

‘Natuurlijk, vraag maar.’

‘Klopt het dat je hem gisteren nog hebt gezien?’

‘Ja, dat klopt. Hij was jarig.’ Ik sluit mijn gevoelens buiten.

Schuldgevoel. Ik had hem meer vragen moeten stellen.

Ik zie hem weer zijn ogen half dichtknippen tegen de zon en naar me glimlachen terwijl we op zijn oprit stonden te kletsen. We hadden allebei haast; hij popelde om weg te gaan en ik had net een rechtszitting achter de rug. Hij was gekleed in een korte cargobroek en een wijd witlinnen overhemd, als een levende reclame van Banana Republic. Hij was afwezig, alsof hem iets dwarszat, maar ik heb hem er niet naar gevraagd. Dat deed ik nooit. Ik dacht gewoon dat hij in een slechte bui was omdat hij net zestig was geworden.

‘Je bent waarschijnlijk een van de laatsten die hem in levenden lijve zagen,’ klinkt Lucy’s stem door de telefoon, boven het gedreun van haar helikopter uit. ‘Kun je me daar meer over vertellen?’

Ik leg uit dat ik gisteren aan het einde van de ochtend bij hem langs ben geweest om hem een mandje vol lekkers voor onderweg te geven. Ik wist dat hij naar de Green Bank Observatory in West-Virginia zou gaan, waar de grootste bestuurbare radiotelescoop ter wereld is. Sinds hij afgestudeerd is komt hij daar vaak voor zijn werk.

‘Zei hij dat hij problemen met iemand had? Was er iets ongevoons aan de hand?’ vraagt Lucy.

‘Er viel me niets op, behalve dan dat hij in een wat melancholische bui was vanwege zijn leeftijd.’ Ik schud een nieuwe golf van schuld en ongeloof van me af. ‘Zoals gebruikelijk liet hij niet veel los over wat hij tijdens zijn trip zou gaan doen. We stelden elkaar nooit vragen over ons werk, want het meeste is geheim.’

Lucy vertelt me dat Sal gisteravond om zeven uur met twee collega’s had afgesproken bij de Red Caboose, een paar kilometer van Green Bank. Op een bewakingscamera is te zien dat hij anderhalf uur later het restaurant weer verlaat en weggrijdt in zijn pick-uptruck, een oude blauwe Chevy met een mopperende dieselmotor waarmee ik hem vaak plaag. Waarschijnlijk was hij van plan om de berg op te rijden, naar de Allegheny Peak Lodge, waar hij altijd verbleef.

‘Hij zou vanmorgen voor dag en dauw bij het observatorium aankomen, waar hij de radiogolven van de opkomende zon zou volgen,’ zegt Lucy. ‘Toen hij niet verscheen, bleek dat hij gisteravond helemaal niet heeft ingecheckt. Waarschijnlijk is hij kort nadat hij bij het restaurant wegreed de verkeerde persoon tegen het lijf gelopen.’

‘Wat is er met zijn pick-uptruck gebeurd?’ vraag ik, terwijl er een brancard langsdendert.

‘Die is ongeveer drie kilometer van de lodge gevonden. Blijkbaar is hij van de weg geraakt terwijl er niemand in zat en ligt hij inmiddels halverwege de berg in een ravijn. Volgens de hulpdiensten draaide de motor nog, waren de portieren op slot en zaten de veiligheidsgordels vast, maar was er niemand te bekennen.’

‘Hoe ver is dat van de plek waar zijn lichaam op de een of andere manier terecht is gekomen?’ Ik noteer de details weer.

‘Bijna honderdvijftig kilometer, in Augusta County.’

‘Hoelang is het themapark al gesloten?’ vraag ik. Lucy zat nog

op de middelbare school toen ik haar er voor het laatst mee naar toe nam.

‘In het begin van de coronapandemie werd het definitief gesloten,’ antwoordt ze. ‘Sindsdien is het vervallen en vernield. Je weet vast nog wel dat het buiten de gebaande paden in de Blue Ridge-heuvels ligt. De dader moet het kennen, want anders zou het niet in hem opkomen om er een lijk achter te laten. Maar we gaan niet alleen daarheen; daar zal ik je later meer over vertellen. Ik ben over een uur op Washington National.’

‘Marino en ik zullen met onze spullen klaarstaan.’

‘Er is een zware storm voorspeld die later op de dag voor problemen gaat zorgen,’ voegt ze eraan toe. ‘Hij kan dus veel turbulentie en plotselinge duikvluchten verwachten en zal waarschijnlijk niet blij zijn.’

‘Dat is nog zacht uitgedrukt. Wees voorzichtig,’ zeg ik haar.

Ik leg de hoorn weer op de haak; het lange snoer rolt zich kronkelend op alsof het leeft. Ik pak mijn mobiele telefoon en app Pete Marino, een voormalig rechercheur Moordzaken met wie ik het grootste deel van mijn carrière heb samengewerkt. Hij is mijn specialist forensische operaties en heeft een hekel aan helikopters, vooral als Lucy ze bestuurt.

Als het dan ook nog slecht weer is, is hij helemaal strontchagrijnig. Ik weet nu al dat zodra het gesprek op uap's komt hij nooit meer zal ophouden met praten. Hij is dol op alles wat paranormaal is, zoals Bigfoot, spoken en vliegende schotels, en vertelt graag over wat hij allemaal gezien heeft. Marino zal hopen dat de uap uit de ruimte komt, maar tegelijkertijd in paniek raken als dat echt zo blijkt te zijn.

Ik vertel hem dat we naar een plaats delict moeten, zo'n tweehonderdvijftig kilometer ten westen van ons kantoor hier in Alexandria, en dat Lucy ons daarheen en naar andere locaties vliegt. Naast onze gebruikelijke spullen moet hij ook HAZMAT-overalls die beschermen tegen gevaarlijke stoffen meenemen. We hebben hermetisch afsluitbare lijkzakken en een stralingsmeter nodig. Het is ook een goed idee om toiletartikelen en schone kleren mee te nemen, want ik heb geen idee hoelang we daar moeten blijven.

Heb je het weerbericht gezien?! stuur hij terug, samen met emoji's van een donderwolk, bliksem en een doodskist.

Neem een regenjas mee.

We kunnen beter erheen rijden en het lichaam zelf vervoeren.

Dat kan niet, antwoord ik. Lucy wil ons bij haar hebben. Tot snel.

Terwijl ik handschoenen aantrek, slijpt medisch-forensisch onderzoeker Fabian Etienne een mes aan de andere kant van de kamer. Hij is achter in de twintig, een exotische schoonheid en draagt zijn gebruikelijke zwarte operatiekleding, deze keer met een spinnenwebpatroon. Zijn lange zwarte haar heeft hij opgestoken onder een bijpassend kapje en zijn armen en hals lijken net een tatoeagegalerij.

Sinds hij hier vanmorgen aankwam houdt hij zichzelf continu bezig; hij denkt dat ik niet doorheb dat hij me ontwijkt. Ik snap beter dan wie ook dat sommige sterfgevallen heel moeilijk zijn, zelfs als je bent opgegroeid in dit vak: zijn vader was een bekende lijkschouwer in Louisiana. Fabian is ervaren en deinst meestal nergens voor terug. Maar hij is ook egocentrisch en overgevoelig. Ik gebaar naar hem dat ik wel wat hulp kan gebruiken.

Hij komt er zo aan, laat hij weten. Terwijl ik wacht, label ik reageerbuisjes en ander bewijsmateriaal. Ik zie alsmaar Sal Giordano's scherpe blik en zijn wilde Einstein-haar voor me. Gedachten flitsen door mijn hoofd alsof hij ze gezonden heeft; vergaderingen zullen niet meer hetzelfde zijn nu hij niet meer naast me zal zitten. We zullen nooit meer samen lunchen, een drankje doen of samen in de auto zitten en bijpraten.

È quello che è, amore.

Het is wat het is, zou hij zeggen. Ik stel me voor dat hij zegt dat ik niet van streek moet zijn, ook al lijkt dat harteloos en respectloos. Ik moet rekening houden met de mogelijkheid dat hij in een buitenaards ruimteschip heeft gezeten – hoe onwaarschijnlijk dat ook lijkt. Hij is mogelijk blootgesteld aan onbekende ziekteverwekkers of radioactiviteit, waardoor ik zijn stoffelijk overschot als een enorm gevaarlijke stof moet beschouwen.

Als de zoemer van de beveiligingsmonitoren aan beide kanten van de sectieruimte opnieuw klinkt, komt Fabian mijn kant op.

Op het scherm is te zien dat de enorme deur van de laadruimte met een luid gekletter opengaat, om een raamloze witte bestelbus met een dakladder binnen te laten.

‘Ik zou graag willen dat jij deze zaak afrondt,’ zeg ik als Fabian bij me is. ‘Lukt dat, denk je? Ik moet de stad uit.’

‘Komt goed.’ Hij durft nauwelijks naar het lichaam van de zevenjarige Luna Briley te kijken. Het is ontdaan van elk orgaan, de witte gebogen ribben glimmen. Haar gezicht is naar beneden getrokken als een tragisch rubberen masker, de bovenkant van haar gebroken schedel is afgezaagd. Haar ouders beweren dat ze gistermiddag alleen in haar slaapkamer met haar vaders pistool aan het spelen was, terwijl zij buiten in de tuin zaten en het pistool hoorden afgaan, maar ik heb redenen te over om hun verhaal te betwijfelen.

Ze beweren dat Luna de veiligheidspal eraf gehaald heeft, maar dat lijkt me zeer onwaarschijnlijk. Waar heeft ze de sleutel gevonden? En was de haan al gespannen? Als ze zichzelf heeft neergeschoten, waarom was de hoek van het schot dan naar beneden gericht? Dit zijn nog maar een paar van de vele vragen die ik heb; als ik me het scenario dat de ouders schetsen probeer voor te stellen, klopt er niets van.

‘Ik weet hoe moeilijk dit is, Fabian. Maar als je je emoties niet kunt beheersen, zul je eraan ten onder gaan.’ Ik ben streng, maar vriendelijk. ‘Dat moeten we allemaal leren. We moeten er constant aan blijven werken.’

‘Ryder Briley is een klootzak. Ik weet zeker dat hij het gedaan heeft.’ Achter zijn gezichtsscherf glanzen Fabians vochtige ogen. ‘Omdat hij macht en geld heeft, denkt hij dat hij zich niet aan de regels hoeft te houden of niet op z’n minst een fatsoenlijk mens hoeft te zijn.’

‘Laat je hierdoor niet meeslepen...’

‘Toen we daar gisteren waren, zat hij de hele tijd minachtend naar ons te grijnzen, alsof we dom zijn. Het dode lichaam van zijn dochter ligt op de vloer van de slaapkamer en hij zit een beetje te lachen! En dan is er nog die shit die hij achter je rug om over jou zegt. Mij een beetje vragen hoe het is om voor een κ-baas te werken.’

‘Hij is een berekenende pestkop, hij probeert je af te leiden en te intimideren. Laat dat niet gebeuren.’ Ik trek het Tyvek-jasje dat ik over mijn operatiekleding droeg uit. ‘Allereerst moet je Luna Brileys medische gegevens opvragen. Ik wil alle details van alle huisartsconsulten en ziekenhuisbezoeken, tot we al haar oude en nieuwe verwondingen kunnen verklaren.’

‘Wanneer kan ze opgehaald worden? Shady Acres heeft haar al voor hun rekening genomen.’

‘Dat is jammer, maar het verbaast me niets dat de Brileys hen hebben ingeschakeld.’ Ik ben geen fan van de hebzuchtige begrafenisondernemer.

‘Jesse Spanks.’ Fabian vertelt me dat hij een bericht heeft achtergelaten.

‘Ik geef het lichaam pas over een paar dagen vrij.’ Ik zet mijn veiligheidsbril af. ‘Zet dat maar meteen in haar patiëntenbestand. Ik wil niet dat daar verwarring over ontstaat, zeker niet als Shady Acres en de Brileys in het spel zijn.’

‘Ik vond het echt heel erg dat die moeder de hele tijd huilde.’ Er is woede op Fabians gezicht te lezen terwijl hij de plastic zak met organenresten uit de emmer onder de tafel tilt. ‘Waarschijnlijk deed ze dat altijd: haar ogen sluiten voor wat er gebeurde. Hoe kun je dat nou doen? Zij is net zo erg als de vader.’

‘Ik vermoed dat ze zelf ook misbruikt is. Dat is meestal het geval in zulke situaties.’

‘Dat kan me geen reet schelen.’ Hij plaatst de zak in de lege borstholte. ‘Dat is geen excuus. Het is onvergeeflijk.’

‘Dat vind ik ook.’ Ik doe mijn haarnetje af en trek mijn Tyvek-schoenhoezen uit.

‘Je kunt je vast wel voorstellen dat er in Louisiana veel occulte zaken zijn die te maken hebben met satansverering en voodoo.’ Hij zweet en ademt snel, zuigt zijn mondmasker telkens naar binnen. ‘Ik ging vroeger soms met mijn vader mee naar plaatsen delict en voelde de duistere krachten daar. Net als gisteren in het huis van de Brileys. Ik voelde het kwaad.’ Hij praat gehaast, terwijl hij katoendraad door het oog van een hechtnaald haalt.

Ik zie dat zijn handen lichtjes trillen. ‘Gaat het wel, Fabian?’

‘Ik kon gisteravond toen ik thuiskwam niet slapen, zo van slag was ik. Telkens als ik mijn ogen sloot, zag ik dingen die ik niet wilde zien. Ik kreeg het gevoel dat iets kwaadaardigs me vanuit het huis van de Brileys was gevolgd. Faye voelde het ook.’

Faye Hanaday is een van de beste forensisch onderzoekers op het gebied van werktuigsporen en vuurwapens, en haar laboratorium bevindt zich op de bovenste verdieping. Zij en Fabian wonen samen in een verbouwd koetshuis en ze zweren dat het er spookt.

‘We hebben salie gebrand en ermee rondgelopen. Dat lijkt de negatieve energie te hebben verjaagd.’ Hij veegt zijn voorhoofd af met een handdoek.

‘Moet je niet even gaan zitten?’

‘Daar heb ik veel te veel koffie voor gedronken, ik voel de adrenaline stromen. En ik heb ook nog eens hoofdpijn. Misschien heb ik een te lage bloedsuikerspiegel.’

‘Probeer te kalmeren,’ zeg ik tegen hem. ‘Langzaam, diep ademhalen. We willen niet dat je gaat hyperventileren.’

‘Gisteravond dacht ik alsmaar: was ik maar haar grote broer geweest. Of haar buurman. Dan was het niet gebeurd. Ik had namelijk nooit toegestaan dat iemand haar pijn zou doen.’ De tranen staan hem in de ogen. ‘Ze had helemaal niemand.’

‘Ik heb ook niet goed geslapen. Maar als ik me laat meeslepen door mijn emoties, kan ik haar niet helpen. En jij ook niet.’

‘Wat kan ik nog meer voor je doen?’ Hij zet zijn gezichtsscherf af en veegt zijn tranen weg.

‘Breng haar pyjama, als die eenmaal droog is, en de kogelfragmenten naar het vuurwapenlaboratorium.’ Ik vul de aanvraagformulieren voor bewijsanalyse in die hij mee naar boven moet

nemen. ‘Zeg tegen Faye dat ze zo snel mogelijk testschoten moet afvuren om de hoek en de afstand van het schot te bepalen. En informeer gelijk bij Sporenonderzoek naar de status van de GSR-monsters. Vooral die van de handen.’

De telefoon aan de muur gaat weer over. Ik trek mijn handschoenen weer uit. ‘Wie zal het deze keer zijn?’ Met tegenzin pak ik de hoorn op. ‘Mortuarium.’ Mijn botte begroeting wordt niet beantwoord. Ik hoor weer het geluid van een talkshow op de achtergrond. ‘Hallo?’

Geen antwoord.

Ik hang op. De druktoetstelefoon hier beneden is heel oud. Hij wordt niet vaak meer gebruikt en heeft geen nummerherkenning. ‘Dit is al de tweede keer binnen een paar minuten, en ik denk niet dat ze het verkeerde nummer hebben,’ zeg ik tegen Fabian. ‘Eerder dat iemand een eng spelletje met ons speelt.’

‘Dat gebeurde vanochtend ook een paar keer; iemand belde me op mijn mobiel, wachtte een paar seconden en hing toen op. Volgens de nummerweergave was het nummer “buiten bereik”.’

‘Het nummer voor onderzoek is openbaar,’ leg ik uit. ‘Dit nummer niet.’

‘Ik zei toch dat we de telefoon hier beneden moeten vervangen? Hij stamt nog uit de tijd van de Beatles.’

‘Zo erg is het nou ook weer niet, maar hij moet inderdaad vervangen worden – net als zoveel andere dingen die niet binnen onze financiële mogelijkheden vallen en daarom goedgekeurd moeten worden.’ Ik bespreek mijn aantekeningen met lysol voordat ik ze van het klembord losmaak. ‘Als ze blijven bellen, moeten we de politie inschakelen.’

‘Waar moet je heen?’ Fabian hecht de γ -incisie met lange halen van de naald en het garen.

‘Marino en ik vliegen naar het westen van de staat. Communicatie gaat moeilijk worden.’ Ik was mijn handen met desinfecterende zeep. ‘Als je Luna Brileys medische gegevens gaat opvragen zullen haar ouders zich vast overal mee bemoeien, dus we moeten heel voorzichtig zijn. Met de Brileys valt niet te spotten.’

‘Ik hoop dat ze wegrotten in de gevangenis.’ Fabian zet de afgezaagde bovenkant van de schedel weer op zijn plek en bedekt hem met de hoofdhuid. Het korte rode haar is op sommige